

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője (felperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a **alperesek jogi képviselője (alperesek jogi képviselőjének címe)** által képviselt UniCredit Bank Zrt. (1054 Budapest, Szabadság tér 5-6.) I. rendű és a személyesen eljáró II. rendű alperes neve (**alperes címe**) II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. november 21. napján kelt 22.P.21.625/2016/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az I. rendű alperes részére 15 napon belül fizessen meg 10.000 (tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes mit adós, a II. rendű alperes mint egyetemleges adóstárs, valamint az I. rendű alperes mint hitelező 2008. január 23-án hitelkiváltási célú és szabadfelhasználású devizaalapú kölcsönszerződést kötött. A hitelkeret összege 145.780 CHF, a jóváhagyott forintösszeg 19.550.000 forint volt, a kölcsön futamideje 360 hónap, lejárat ideje 2030. január 24-e.
- A kölcsönszerződés II.10.4. pontja szerint az adós, a zálogkötelezett - és amennyiben a kölcsön készfizető kezességgel is biztosítva van, akkor a kezes is - kijelenti, hogy a banknál vezetett számlák, a bank bizonylatai, nyilvántartásai és üzleti könyvei alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt elfogadja a szerződés szerinti jogügyletek alapján fennálló kölcsön-, járulék- és egyéb tartozás mindenkori összegének közokirati tanúsításaként. Alávetik magukat annak, hogy az e jogügyletből fennálló tartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezésének esetére is, a bank felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.
- [2] A felperes módosított keresetében a perbeli kölcsönszerződés II.10.4. pontjának hivatkozott szövegrésze (közjegyzői ténytanúsítvány) tisztességtelensége folytán a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítását kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, a 93/13. EKG rendelet 6. Cikk (1) bekezdése és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontja alapján. A II. rendű alperest a kereseti kérelem teljesítésének türéseire kérte kötelezni. Kérelmét azzal indokolta, hogy e rendelkezés megfordítja a bizonyítási terhet az adós terhére, ugyanis egy esetleges végrehajtás során amennyiben nem ért egyet a bank nyilvántartásával, neki kell bizonyítania, hogy

tartozása eltér a bank által kimutatott összegtől. E rendelkezés értelmében lemondott arról a lehetőségről, hogy jogvita esetén kétségbe vonja az I. rendű alperes által meghatározott tartozás összegét, ezáltal a saját nyilvántartásai alapján jogosult meghatározni a követelése összegét és azt közjegyző előtt közokiratba foglaltatni és a szerződéskötéskor hatályos Vht. 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal elláttatni. Az adós végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti pert indíthat, melyben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján neki kell bizonyítania a követelés megszűnését. Ezzel szemben az I. rendű alperes által a felperes ellen indított tartozás megfizetése iránti perben a bizonyítás az I. rendű alperest terhelné. A bizonyítási teher e rendelkezés alapján rá hárul, ezért e szerződéses pont a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába ütközik.

Hivatkozott arra is, hogy e kikötéssel az I. rendű alperes kizárta abból az egyeztetési folyamatból, amelynek célja annak megállapítása, hogy szerződésszerűen teljesítette a kötelezettségeit, továbbá feljogosította az I. rendű alperest annak egyoldalú megállapítására, hogy ő szerződésszerűen teljesített-e.

Utalt arra is, hogy a közjegyzői okiratba foglalt adatok a banktitok alá tartoznak, ezekre vonatkozóan pedig a közjegyzőnek nincs törvényi felmentése.

- [3] Az I. rendű alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Előre bocsátotta, hogy a támadott feltétel nem ütközik jogszabályba, banktitkot nem sért, ugyanis a rendelkezés nem sérti a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) banktitokra vonatkozó rendelkezéseit, így az 51. § (1) bekezdés c) pontja alapján a banktitok harmadik személynek kiadható, ha a pénzügyi intézmény érdeke ezt az ügyféllel szemben fennálló lejárt követelése érvényesítéséhez szükségessé teszi. A tartozás általa nyilvántartott mértékéről a végrehajtási eljárás megindítása céljából készül közjegyzői ténytanúsítvány, tehát az a lejárt követelés érvényesítésének minősül. Utalt arra, hogy az 1991. évi XLI. törvény (továbbiakban: Közjegyzői tv.) 136. § (1) bekezdés g) pontja feljogosítja, hogy követeléséről saját nyilvántartásai alapján nyilatkozatot tegyen. A nyilatkozat közokiratba foglalása azonban nem tanúsítja az adatok valóságát, a közjegyző nem köteles azt vizsgálni. A közjegyzői okirat azt tanúsítja, hogy nyilvántartását a közjegyzőnek bemutatta, vagy nyilatkozott a tartozás adatairól. Álláspontja szerint a Hpt. esetleges megsértésének következménye nem a szerződés érvénytelensége. Álláspontja szerint a támadott pont a Korm. rendelet felhívott rendelkezéseibe nem ütközik.

- [4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Indokolásában kifejtette, hogy az I. rendű alperesnek mint hitelezőnek jogszabályban előírt kötelezettsége az, hogy a kölcsönt nyilvántartsa, illetve a behajtással kapcsolatos intézkedéseket tegye. A felperesnek mint adósnak lehetősége van a nyilvántartás adatainak vitatására, amennyiben annak adatai tévesek. A bizonyítási teher a fogyasztó hátrányára nem fordul meg, mivel amennyiben a felek között vita keletkezik, az alperes bizonyítási terhe a szerződés megkötésének, a kölcsön nyújtásának, a felperes terhe pedig annak bizonyítása, hogy a kölcsön visszafizetése megtörtént, ennek következtében a hitelező vele szembeni követelése megalapozatlan. Amennyiben a hitelező a kölcsönszerződést tartalmazó közjegyzői okiratot záradékoltatja, úgy abban meghatározza azt az összeget, amelyet a végrehajtás során érvényesíteni kíván, de azt a kölcsönszerződés keretein belül teszi meg. Az a tény, hogy az alperes a nyilvántartásai alapján határozza meg a végrehajtandó követelésnek az összegét, az alperes számára is egy korlátot jelent.

Az ítélet szerint a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak akkor valósultak volna meg, ha a hitelező elzárta volna a felperest mint fogyasztót a szerződéses kikötés értelmezésétől, az alperes azonban meghatározta a tartozás összegét és a felperesnek a jogviszony fennállása alatt és ezt követően is lehetősége van arra, hogy a tartozása összegét felülvizsgálja és amennyiben a kimutatással nem ért egyet, úgy erre vonatkozó nyilatkozatát tegye. Az adós a jogviszony

fennállása alatt a tartozásáról kimutatást kap, illetve a végrehajtás megindulása után - amennyiben eltérő az álláspontja - kérheti a végrehajtás korlátozását vagy megszüntetését. Az elsőfokú bíróság rámutatott: a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja nem a felperesre vonatkozik, hanem az I. rendű alperes teljesítésére, míg az 1. § (1) bekezdés j) pontjával kapcsolatban kifejtette, hogy a pénzügyi intézet nem fosztható meg attól a jogától, hogy amennyiben a fogyasztó nem teljesít szerződés szerűen, felmondhassa a szerződést. Nem tekinthető jogsértőnek az sem, hogy hitelező a tartozás nyilvántartására, az igény érvényesítésekor a saját kimutatását veszi alapul. A bizonyítási teher meghatározása nem a szerződés támadott pontja, hanem a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján történik.

- [5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az ítélet indokolása formális, az érvénytelenségre vonatkozó állításainak tételes cáfolatát jogszabályi hivatkozással is alátámasztottan ténylegesen nem tartalmazza. A fellebbezése indokolásában az elsőfokú peres eljárás során már felsorakoztatott érveit lényegében megismételte.
- [6] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Pp. 221. § (3) bekezdését, a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontját, valamint a Hpt. 51. §-át. Az ítélet indokolása nem felel meg a jogszabályi követelményeknek, az formális, az érvénytelenséget illetően egymondatos indokolása van, az érvénytelenségre vonatkozó állításainak tételes cáfolatát jogszabályi hivatkozással is alátámasztottan, ténylegesen nem tartalmazza. Az indokolás hiányos volta az ítéletet felülbírálatra nem teszi alkalmassá. Fellebbezésében kiemelte, hogy a feltétel első bekezdése megfordítja a bizonyítási terhet akkor, ha a szerződéskötést követő esetleges végrehajtás során nem ért egyet a bank nyilvántartásával, ugyanis az adósnak kell bizonyítania, hogy a nyilvántartásban szereplő összegtől eltérő tartozása áll fenn. A második bekezdés a közjegyzői ténytanúsítvány kiállításának lehetőségét rögzíti, mely tisztességtelennek minősül. Kérte a Pp. 190. § (2) bekezdésére való hivatkozással az alperest az üzletszabályzat és az általános üzleti feltételek becsatolására. A Közjegyzői tv. 111. § (1) bekezdésére hivatkozással kiemelte, hogy a közjegyzői ténytanúsítvány olyan okirat, amely a közjegyző saját hatáskörében való eljárása eredményeként megállapított tényeket tanúsítja. Nem azonos azzal az okirattal, amikorra valamely személy, jelen esetben az alperesi hitelező nyilatkozatát foglalja okiratba. Hangsúlyozta, hogy a ténytanúsítványhoz a közjegyzőnek be kell tekintenie az alperesi nyilvántartásba, a könyveibe, számlavezetési dokumentációjába és azt kell megállapítania, hogy azok helyesek, az ÁSZF-nek és a felek szerződésben foglalt feltételeinek megfelelnek. A rá vonatkozó adatok banktitok alá tartoznak, mely eset nem tartozik a Hpt. 51. § (1) bekezdés b) pontja alá. Az 51. § (1) bekezdés c) pontja pedig csupán a lejárt követelés érvényesítése esetében ad lehetőséget a banknak az adatok kiadására. A szerződés azonban a mindenkor fennálló kölcsön és járuléktartozás kifejezést használja, e szerint a szerződés szerűen teljesítő adós adatai is kiadhatók, továbbá akkor is, ha a szerződés nem került felmondásra, illetve nincs lejárt tartozás. Mindebből következik, hogy az I. rendű alperes által alkalmazott feltétel a banktitkot sérti.
- [7] A felperes fellebbezésében nem vonta kétségbe, hogy az alperes nyilvántartásvezetési tevékenysége tisztességes lenne. Arra hivatkozott, hogy a támadott pont szerint e nyilvántartás alapján az I. rendű alperes egyoldalúan dönthet a szerződés szerű teljesítésről, ugyanis eltérő álláspont esetén az adós külön eljárásban kényszerül annak bizonyítására, hogy az I. rendű alperesi követelés összege nem

felel meg a valóságnak, mivel e pont szerint a tartozás mértékére a banki nyilvántartás az irányadó. Mindezekre tekintettel a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja alapján e kikötés tisztességtelen. A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy egyetért az I. rendű alperes álláspontjával, miszerint a végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben főszabályként az adóson van a bizonyítási teher a végrehajtással érintett követelés vonatkozásában abban a kérdésben, hogy a követelés érvényesen nem jött létre, illetve a tartozás összege nem azonos a bank kimutatásával. A teljesítés szerződésszerűségének megállapítása érdekében a felek egyeztetési tárgyalásokat is folytathatnak, közösen megállapítják a tartozás összegét, illetve, hogy az adós maradéktalanul teljesítette-e a szerződésben vállalt fizetési kötelezettségét. A támadott pont értelmében a bank nem köteles az adóssal szemben elszámolni, megállapítani a szerződés szerinti tartozás összegét, mivel annak megállapítására a nyilvántartásai és könyvei az irányadók. Az adós a kifogását csupán a bankkal szembeni perben többletköltség előlegezése mellett érvényesítheti. Megítélése szerint a feltétel azért is tisztességtelen, mert az adós a közjegyzői okiratban olyan tartozás fennállását ismerte el előre, amely még nem állhatott fenn, szerződésszerű teljesítés esetén be sem következhetett.

- [8] Az I. rendű alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte a felperes perköltség megfizetésére történő kötelezése mellett. Érvelése szerint a felperes tévesen hivatkozott a Pp. 221. § (3) bekezdésének megsértésére, e jogszabályhely alkalmazására nem került sor, annak megsértése kizárt. Az (1) bekezdésre vonatkozó esetleges hivatkozás pedig alaptalan, ugyanis az ítélet kellő részletességgel megindokolásra került. Utalt az 1/2014. (VI. 30.) PK véleményre, miszerint nincs helye az ítélet hatályon kívül helyezésének, ha az eljárási hiba a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Az indokolás esetleges hiányosságait a másodfokú bíróság pótolhatja. Az ügy érdemére vonatkozóan kiemelte, hogy a fellebbezés jogi indokolása megegyezik a felperes 2017. május 25-ei beadványában foglaltakkal, így fenntartja a 2017. június 8-ai ellenkérelmében írtakat. Utalt továbbá a Kúria 1/2018. számú gazdasági elvi határozatára, valamint az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) időközben született C-34/18. számú ítéletére.
- [9] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.
- [10] Az ítéletábra az eljárást a 4.Pf.20.184/2018/5. számú végzésével a Bíróság előtt C-34/18. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette. Az újraindult eljárás a jelen ügyszámon folytatódott.
- [11] Az ítéletábra a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el.
- [12] A fellebbezés nem alapos.
- [13] A felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a Pp. 221. § (3) bekezdésében foglaltakra. A Pp. 221. § (3) bekezdése szerint ha az ügy ténybeli és jogi megítélése egyszerű, az ítélet indokolásának csak a megállapított tényállás rövid leírását kell tartalmaznia, valamint - utalásként - az alkalmazott jogszabályokat kell feltüntetnie. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása során a törvény e rendelkezését nem alkalmazta, indokolása pedig valamennyi érvénytelenségi ok tekintetében maradéktalanul megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt követelményeknek. Elkerülte a felperes figyelmét, hogy az I. rendű alperes üzletszabályzata 8., 12. és 13. sorszám alatt is csatolásra került, így annak hiányát fellebbezésében alaptalanul kifogásolta.
- [14] A felperes tévesen hivatkozott arra is, hogy a támadott rendelkezés a Hpt. 51. §-ába foglalt banktitkot sértené. A Kúria a Gfv. VII.30.250/2018/14. számú ítéletében - melyben az I. rendű

alperesnek a perbeli kikötéssel teljesen megegyező tartalmú rendelkezését vizsgálta - rámutatott, hogy e feltétel a felperes részéről éppen azt a szükséges felhatalmazást tartalmazza, amely a Hpt. 51. § (1) bekezdés a) pontja szerint a banktitok alól adott felmentésnek minősül. A banktitok esetleges megsértése egyébként sem vezetne a szerződés érvénytelenségéhez.

- [15] A Kúria az EBH 2018.G.1. számú ügyben arra a következtetésre jutott, hogy a támadott kikötés, amely szerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült, közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem. Döntésének indokolásában hivatkozott a Ptk. 242. §-ában, a Hpt. 206. §-ában, a Vht 21. §-ában, a Közjegyzői tv. 111. § (1) bekezdésében és a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés i) és j) pontjaiban írtakra.

A BH2018. 146. számon közzétett határozatban és az EBH 2018.G.1. számú határozat [18] pontjában felhívott jogszabályi rendelkezések szerint a vitatás joga a felperest megilleti, a per tárgyává tett kikötésnek a Ptk. 207. § (2) bekezdésére figyelemmel sem tulajdonítható olyan tartalom, amely kihatna a felek igényérvényesítési és bizonyítási lehetőségeire, kötelezettségeire. Az előbbi döntésében a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjára alapított tisztességtelenséggel kapcsolatosan kifejtette, hogy az a kikötés tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel arra, hogy maga állapítsa meg a saját teljesítése megfelelőségét. A keresettel támadott szerződéses rendelkezés azonban nem tartalmaz az I. rendű alperest a megjelölt körben megillető egyoldalú jogosítványt, nem érinti (nem vonja el) a vele szerződő fél - a felperes - kötelmi jogát arra, hogy az I. rendű alperes szolgáltatásának megfelelőségét megítélje és minősítse (Ptk. 283. §), így a kölcsönszerződés vizsgált pontjának tisztességtelensége ezen a címen sem állapítható meg.

A támadott rendelkezés nem tartalmaz jogról való lemondó nyilatkozatot sem (BH2018.17.), figyelemmel arra is, hogy a Ptk. 207. § (4) bekezdése, valamint a Ptk. 205/B. § (2) bekezdése értelmében a jogról lemondó nyilatkozatnak kifejezettnek kell lennie és azt kiterjesztően értelmezni nem lehet; az igényérvényesítésről és/vagy bizonyításról való joglemondást külön figyelemfelhívást követően a felperesnek kifejezetten el kell fogadnia, ilyen nyilatkozatot a kölcsönszerződés nem tartalmaz. A felperesnek a fentebb kifejtettek szerint mind peren kívül, mind perben lehetősége van arra, hogy az I. rendű alperes által megjelölt felperest terhelő tartozás összegét vitássá tegye.

Ez a feltétel csak akkor lehet tisztességtelen a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján, ha a szerződésből eredő jogokat és kötelezettségeket a fogyasztóval szerződő fél a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a vele szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. A Bíróság a C-415/11. számú ítéletének [76] pontja értelmében ez az eset akkor áll fenn, ha az a hatályos nemzeti jogban szabályozottnál kedvezőtlenebb jogi helyzetbe hozza a fogyasztót. A támadott kikötés az EBH 2018.G.1. számon közzétett gazdasági elvi határozatban kifejtettek tekintetével nem alkalmas a tisztességtelenség megállapításához szükséges mértékű egyenlőtlenség előidézésére, ugyanis a hivatkozott Közjegyzői tv., Hpt., Ptk. szabályai alapján a felperes a támadott szerződéses feltétel hiányában is ugyanolyan helyzetben lenne, mint akkor, ha a kikötést a szerződés tartalmazza. (Kúria Gfv. VII. 30.049/2019/9., Kúria Gfv. VII. 30.518/2018/5.)

- [16] A C-34/18. számú, ún. **személy**-ügyben a magyar bíróság a banki nyilvántartások alapulvételét előíró szerződési kikötésekkel kapcsolatos kúriai gyakorlat helyességére kérdezett rá. A Bíróság ítéletében - értelmezve az irányelv Mellékletének 1. pontjának m) és q) alpontját - mindenekelőtt emlékeztetett arra, hogy az irányelv általános szabálya nem minősíti általános jelleggel és minden további ok nélkül tisztességtelennek az egyedileg meg nem tárgyalt olyan

szerződési feltételt, amelynek tárgya vagy hatása az, hogy a bizonyítási kötelezettséget a fogyasztó hátrányára megfordítja.

A végrehajtási záradék közjegyző általi kiállításával összefüggésben a Bíróság emlékeztetett arra, hogy az irányelvvel nem ellentétes az a magyar szabályozás, amely egy eladó vagy szolgáltató és egy fogyasztó között létrejött szerződésre vonatkozó közokiratot elkészítő közjegyző számára anélkül teszi lehetővé, hogy az említett közokiratot végrehajtási záradékkal lássa el, hogy az előtte folyó eljárásokban sor kerülhetne az említett szerződés kikötései tisztességtelen jellegének vizsgálatára, feltéve, hogy a nemzeti jogszabályokban biztosított jogorvoslatok eljárási szabályai az érintett ügy körülményei között hatékony bírói jogvédelmet biztosítanak a fogyasztónak, aminek a megvizsgálása a nemzeti bíróság feladata. A Bíróság szerint - a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránt a magyar jog alapján a fogyasztó által megindítható eljárásokra tekintettel - az ügy tárgyát képező feltétel nem tűnik olyanak, amely tisztességtelen módon korlátozná a fogyasztó jogorvoslati lehetőségeit.

A Bíróság kimondta továbbá, hogy az irányelv alapján az eladótól vagy szolgáltatótól nem követelhető meg, hogy egy egyébként világosan megfogalmazott szerződési feltétellel kapcsolatban azért nyújtson a fogyasztó számára további információkat, mert e feltétel joghatásai csak olyan nemzeti jogszabályi rendelkezések értelmezésével állapíthatók meg, amelyek nem képezik egységes ítélezési gyakorlat tárgyát. Egy ilyen kötelezettség ugyanis meghaladná azt, amit az eladótól vagy szolgáltatótól az átláthatósági követelmény keretében el lehetne várni.

A Bíróság megállapította, hogy azok a feltételek, amelyek feljogosítják az eladót vagy a szolgáltatót annak egyoldalú értékelésére, hogy a fogyasztó a szerződésnek megfelelően teljesítette-e az az őt terhelő azon ellenszolgáltatást, amely a tartozás fokozatos törlesztéséből és az ezzel összefüggő költségek megfizetéséből áll, nem tartoznak az irányelv mellékletében potenciálisan tisztességtelenként említett azon feltételek közé, amelyek tárgya vagy hatása az, hogy megadják a jogot az eladó vagy a szolgáltató számára annak megállapítására, hogy az áruk vagy a szolgáltatások megfelelnek-e a szerződésnek. Ez utóbbi feltételek ugyanis csupán az eladó vagy a szolgáltató számára fenntartott azon lehetőségre utalnak, hogy a fogyasztó részéről a szolgáltatással vagy az áruval kapcsolatban felmerülő kifogás vagy vita esetén egyoldalúan megállapítsa, hogy a saját szolgáltatása megfelel-e a szerződésnek, nem vonatkoznak ugyanakkor annak az eladó vagy a szolgáltató általi értékelésére, hogy a fogyasztó megfelelően teljesítette-e a szerződésből eredő kötelezettségeit.

- [17] A C-34/18. számú ügy befejeződését követően a Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Bíróság által előírt vizsgálatot az EBH 2018.G.1. számú ügyben a Bíróság által adott szempontokkal összhangban már elvégezte, így erre tekintettel ítélezési gyakorlatának megváltoztatására nincs szükség.
- [18] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Korm.rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjának helyes alkalmazásával minősítette a perbeli kölcsönszerződés keresettel támadott rendelkezését tisztességesnek.
Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [19] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles az I. rendű alperesnek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült perköltségének megfizetésére. A jogi képviselője munkadíját az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján - áfával növelt összegben - állapította meg.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró